

i przekażą swe archiwa oraz akta spraw, będących w toku, wojewódzkim władzom administracji ogólnej, przy których istnieją; władze te będą właściwe we wszystkich sprawach, związanych z ustalonymi planami oddłużenia związków samorządowych w zakresie, w jakim sprawy te należały do właściwości komisji oszczędnościowo-oddłużeniowych.

Art. 2. (1) Kompetencje Centralnej Komisji Oszczędnościowo-Oddłużeniowej dla Samorządu przy Ministrze Skarbu, istniejącej na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o poprawie gospodarki i finansów związków samorządowych (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 846), wygasają:

- a) z dniem 1 maja 1937 r. co do orzekania ulg z art. 14 ust. (2) pkt 3) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 846) w brzmieniu, nadanym dekretem z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 506); jednakże w sprawach spłaty zobowiązań związków samorządowych, istniejących na obszarze województwa śląskiego, zobowiązań związków międzykomunalnych oraz zobowiązań miast: Dąbrowa Górnicza, Sosnowiec, Częstochowa, Radom, Kielce, Lublin, Piotrków Trybunalski, Zgierz, Otwock i Ostrów Wielkopolski, Centralna Komisja Oszczędnościowo-Oddłużeniowa może do dnia 1 lipca 1937 r. orzekać ulgi w dotychczasowym zakresie (ustalenie warunków spłaty należności, rozkładanie spłaty na raty, obniżanie oprocentowania, umarzanie odsetek, odsetek zwłoki i innych należności ubocznych, zwalnianie od płacenia odsetek na przyszłość, wreszcie częściowe lub całkowite umarzanie należności);
- b) z dniem 1 lipca 1937 r. w zakresie ustalania i zatwierdzania planów oddłużenia (art. 14 ust. (2) pkt 1) i 2) powołanego wyżej rozporządzenia);
- c) z dniem 1 sierpnia 1937 r. w zakresie przekazywania spraw Urzędowi Rozjemczemu do spraw kredytowych samorządu terytorialnego.

(2) Minister Skarbu ustali termin likwidacji Centralnej Komisji Oszczędnościowo-Oddłużeniowej dla Samorządu.

(3) Centralna Komisja Oszczędnościowo-Oddłużeniowa dla Samorządu, likwidując swe czynności, przekaże archiwa oraz akta spraw, będących w toku, Ministerstwu Skarbu, które będzie właściwe we wszystkich sprawach, związanych z decyzjami Centralnej Komisji Oszczędnościowo-Oddłużeniowej dla Samorządu, powziętymi na podstawie art. 14 ust. (2) pkt 3) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 846) w brzmieniu, nadanym dekretem z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 506), oraz z ustalonymi, bądź zatwierdzonymi przez Centralną Komisję Oszczędnościowo-Oddłużeniową planami oddłużenia związków samorządowych w zakresie, w jakim sprawy te należały do właściwości Centralnej Komisji Oszczędnościowo-Oddłużeniowej.

Art. 3. (1) Urząd Rozjemczy do spraw kredytowych samorządu terytorialnego działa do czasu ostatecznego załatwienia wszystkich spraw, wniesionych przez Centralną Komisję Oszczędnościowo-Oddłużeniową.

(2) Urząd Rozjemczy przekaże po zakończeniu swej działalności archiwa Ministerstwu Skarbu.

Art. 4. Uprawnienia Ministra Skarbu, przewidziane w art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 846) w brzmieniu, nadanym dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 506), wygasają z dniem 1 kwietnia 1937 r.

Art. 5. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrom Skarbu i Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z właściwymi ministrami.

Art. 6. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej. *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów
i Minister Spraw Wewnętrznych:
Stawoj Składkowski
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

152

U S T A W A

z dnia 29 marca 1937 r.

o zakładaniu i utrzymywaniu publicznych szkół kształcących zawodowych.

Art. 1. Obowiązek zakładania publicznych szkół kształcących zawodowych ciąży na gminach miejskich i wiejskich, a wydatki na ich utrzymanie ponosi Skarb Państwa i gminy.

Art. 2. (1) Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego lub wyznaczona przez

niego władza szkolna, po zasięgnięciu opinii gmin zainteresowanych oraz terytorialnie właściwych izb przemysłowo-handlowych i rzemieślniczych, wskazuje gminy, w których powinny być założone publiczne szkoły kształcące zawodowe, oraz ustala rodzaj, liczbę tych szkół i termin ich założenia.

(2) Nałożenie przez władzę, wskazaną w ust. (1), na gminę obowiązku założenia publicznej szkoły dokształcającej zawodowej może nastąpić po uprzednim uznaniu przez władzę nadzorczą, że gmina ta będzie mogła podolać temu obowiązkowi.

Art. 3. (1) Wydatki na wynagrodzenie kierownika, nauczycieli, instruktorów oraz lekarzy publicznych szkół dokształcających zawodowych ponosi Skarb Państwa w wysokości 2/3 tych wydatków.

(2) Pozostała 1/3 wydatków, wymienionych w ust. (1), oraz wszelkie inne wydatki, związane z założeniem i utrzymywaniem publicznych szkół dokształcających zawodowych, pokrywa gmina, na której obszarze znajduje się szkoła. Jeżeli do szkoły uczęszcza młodzież z obszaru innych gmin, w których brak jest publicznej szkoły dokształcającej zawodowej danego rodzaju, wówczas gminy te pokrywają odpowiednią część wydatków na utrzymanie szkoły w stosunku do liczby tej młodzieży, uczęszczającej do danej szkoły.

Art. 4. (1) Przed zatwierdzeniem preliminarza budżetowego gmin władza nadzorczą zasięga opinii władzy szkolnej II instancji, a w m. st. Warszawie — Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, co do działu budżetu publicznych szkół dokształcających zawodowych.

(2) Władza nadzorczą wstawia do preliminarza budżetowego gminy sumy potrzebne do pełnienia obowiązków, wynikających z ustawy niniejszej, jeżeli nie zostały one uwzględnione w preliminarzu budżetowym, lub uwzględnione w wysokości nie wystarczającej.

Art. 5. Zamknięcie publicznej szkoły dokształcającej zawodowej może być dokonane tylko za zgodą Ministra Wyznań Religijnych

i Oświecenia Publicznego, lub wyznaczonej przez niego władzy szkolnej.

Art. 6. Szkoły dokształcające zawodowe, istniejące w dniu wejścia w życie ustawy niniejszej, a utrzymywane przez gminy, szkoły dokształcające zawodowe, utrzymywane przez gminy przy współudziale Skarbu Państwa, stają się z dniem tym publicznymi szkołami dokształcającymi zawodowymi w rozumieniu ustawy niniejszej; do dnia 31 marca 1939 r. wydatki na utrzymywanie tych szkół ponoszą gminy w wysokości sum, przewidzianych w ich budżetach na rok 1935/36, udział zaś Skarbu Państwa w utrzymywaniu tych szkół pozostaje w tym czasie bez zmian.

Art. 7. Ustawa niniejsza nie dotyczy szkół dokształcających rolniczych.

Art. 8. Z dniem wejścia w życie ustawy niniejszej tracą moc obowiązującą przepisy, dotyczące spraw, unormowanych ustawą niniejszą.

Art. 9. Ustawa niniejsza obowiązuje na całym obszarze Państwa z wyjątkiem województwa śląskiego.

Art. 10. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrom: Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, Spraw Wewnętrznych i Skarbu.

Art. 11. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: **I. Mościcki**
Prezes Rady Ministrów
i Minister Spraw Wewnętrznych:
Stawoj. Składkowski
Minister Skarbu: **E. Kwiatkowski**
Minister Wyznań Religijnych
i Oświecenia Publicznego:
W. Świątosławski

153

U S T A W A

z dnia 29 marca 1937 r.

o zmianie granic miast: Tarnopola i Brodów w województwie tarnopolskim oraz Kosowa w województwie stanisławowskim.

Art. 1. Wyłącza się z miasta Tarnopola w powiecie i województwie tarnopolskim:

1) obszar ograniczony linią biegnącą od kopca granicznego Nr 16 ku południowemu wschodowi, zachodnią granicą dróg pgr. lkat. 6333, 6335, 6305, 5810, dalej północną granicą pgr. lkat. 5706 aż do punktu przecięcia przedłużenia tej granicy z południową granicą drogi pgr. lkat. 6276/1, dalej od tego punktu przecięcia południową granicą dróg pgr. lkat. 6276/1 i 6277/1 w kierunku wschodnim i południowym, aż do przecięcia z zachodnią granicą drogi pgr. lkat. 6279/3, dalej tą granicą i przedłużeniem tej granicy w kierunku południowym

do przecięcia z południową krawędzią parc. drog. lkat. 6268, dalej tą krawędzią na wschód aż do przecięcia z dotychczasową granicą katastralną gminy miasta Tarnopola, następnie tą granicą katastralną w kierunku północnym, a wreszcie zachodnim do kopca granicznego Nr 16 — i obszar ten włącza się do gminy wiejskiej Łozowa w powiecie i województwie tarnopolskim;

2) obszar ograniczony linią biegnącą od punktu przecięcia południowej krawędzi drogi pgr. lkat. 6268 z zachodnią granicą drogi pgr. lkat. 6210, dalej zachodnią granicą drogi pgr. lkat. 6210 aż do punktu przecięcia z północną